

JAKE UNDONE

Jake megadja magát

fine
selection

PENELOPE WARD

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

PENELOPE WARD

JAKE
UNDONE

Jake megadja magát

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

PROLÓGUS

JAKE

IMÁDTA HÚZOGATNI AZ AJAKPIERCINGEMET.

– Au, bébi, ez most kicsit erős volt! – jaidultam fel. – Csak a baj van veled, ugye tudod?

Láthatóan nem tetszett neki a megjegyzés, mert belekarmolt az arcomba.

– Úristen, te lány! Mintha köröm helyett karmod lenne!

Megint megcibálta a számat, és ezúttal fel is nevetett.

Imádom a nevetését.

Mosolyogtam, és megráztam a fejem.

– Ennyi, végeztem veled.

Még jobban kacagott. A nevetése ragadós volt, az én szám is mosolyra húzódott.

– Olyan édes vagy! Ugye tudod, hogy igazából sosem lesz elegendem belőled?

Erősen átöleltem, majd felemeltem, de hirtelen kakiszag csapta meg az orromat.

– Te jó ég, mivel etetett anyád ma reggel?

Az unokahúgom újra kuncogni kezdett, mintha értette volna, mit kérdeztem. Gurgulázó nevetése zene volt a füleimnek. Holly még csak hat hónapos volt, de esküszöm, minden egyes szavamat értette. Pelenkáért és törlőkendőért nyúltam, majd elkezdtem kibontani a csomagot.

– Ó, szóval bármi is volt a reggeli, zöld volt. Szép.

Ebben a pillanatban megcsördült a telefonom, és kiírta, hogy Alex az, az egyik gépészes tanuló társam. Mi a fenét akarhat? Felemeltem a kezem.

– Maradj így, Holly, ne mozdulj! – kértem, miközben felkaptam a mobilt. – Mondjad!

– Jake, haver, hol a fenében vagy?

– Itthon vagyok, a nővérem gyerekére vigyázok. Mi a helyzet?

– Ezek szerint elfelejtetted, hogy Sarma professzor áttette a vizsgát ma reggelre?

Megvakartam a fejem.

– Nem, nem mára. Keddre tette át.

– *Ma* van kedd.

Leesett, hogy igaza van.

– Basszus!

A tesóm, Allison megkért, hogy a héten ne a szokott napon vigyázzak Hollyra, és ez teljesen összezavart.

– A francba! – üvöltöttem bele a telefonba.

– Ha sietsz, még ideérhetsz – nyugtatott Alex.

Mielőtt még válaszolhattam volna, a kanapéra pillantottam, és észrevettem, hogy Hollynak sikerült a fenekéhez nyúlnia, és most csupa kaki az egyik ujja.

– Barna kód, Alex. Mennem kell.

Letettem a telefont, és odarohantam a babához, aki még mindig mosolygott, és tökéletesen boldognak látszott, úgy tűnt, élvezzi a helyzetet.

– Oké, kis cukorborsó. Ez Jake bácsi hibája. Most szépen rendbe teszünk téged, aztán elhúzzuk a csíkot. Ha sietünk, még odaérhetek a vizsga utolsó fél órájára.

Holly vidáman felvisított a káosz közepette. Odavittem a mosdóhoz, az egyik kezemmel tartottam, a másikkal a kezére és a fenekére irányítottam az erős vízugarat, és egy kis folyékony szappant is segítségül hívtam. A babatörlőkendők nem segítettek volna a helyzeten.

Miután Holly tiszta és Palmolive illatú lett, felnyaláboltam és a mellkasomra fektettem, a nővérem által itt hagyott hordozóba. Felkaptam a pelusostáskát, és kiviharzottam az ajtón.

Holly fel-alá pattogott a hordozóban, miközben a vasútállomás felé rohantam.

Felszálltunk a vonatra, és nem is kellett sokat várni a sznob yuppie utasok tipikus, rosszálló nézésére és reakcióira. El tudom képzelni, mit gondolhattak: *Ki ez a tetovált, piercinges kis korcs talpig feketében azzal az ártatlan kis csöppséggel a babahordozóban?*

Elképzeltem, ahogy betelefonálnak a bostoni rendőrségre. Pont úgy bámultak rám, mintha rájuk akarnám magam vetni babával a mellkasomon. Mindig röhögnöm kell az embereken, akik elsöre ítélnek.

A vonat hirtelen megállt. A kalauz bejelentette, hogy apró műszaki probléma akadt, de már dolgoznak rajta, és néhány percen belül továbbindulunk.

Tíz perccel és egy üveg tápszerrel később a vonat újra megmozdult. Teljesen elcsesztem ezt a napot. Ha szerencsés vagyok, talán pont elcsíphetem a professzort a vizsga végén, és kijátszhatom az együttérzőskártyámat Hollyval a kezemben.

Mire a Ruggles állomásra értünk, szakadt az eső. Előhúztam egy tescós műanyag szatyrot a fekete táskából, és Holly fejére tettem kalap gyanánt, ügyelve rá, hogy az arca kilátsszon.

Pocsolyákon átgázolva nagy nehezen elértünk az egyetemi épületig. A terembe lépve láttam, hogy tiszta szellemváros. Sarma profeszornak nyoma sem volt. Az egész vizsgát lekéstem, és még meg sem védhettem az ügyem.

Basszus.

Elindultunk kifelé, ahol már úgy esett, mintha dézsából öntenék.

Holly megint kuncogott, és elkezdett csuklani.

Elvettem az arca elől a műanyag zacskót.

– Te meg mit nevedsz, mi?

Felnéztem, és észrevettem, hogy Holly egyenesen előre néz egy lányra, aki körbe-körbe forog és táncol az esőben.

Körülöttünk mindenki fedezéket keresett, ez a lány azonban az ég felé emelte az arcát, és hagyta, hogy a víz végigcsorogjon rajta, minden egyes pillanatot kiélvezve. Szemlátomást nem nagyon érdekelte, nézi-e valaki.

Miután pár percig ámulattal figyeltük, lassan felé sétáltunk. Minél közelebb értünk, Holly annál izgatottabb lett; izgett-mozgott a hordozóban.

A lány talán a Northeasternbe járhatott, és nagyjából velem egykorúnak, tizenhét-tizennyolc évesnek nézett ki. Hosszú, lebegő szoknyát viselt, amely velem együtt pörgött, vörös, göndör haja pedig a háttára omlott. Elképesztően cuki volt.

A szemét lehunyva tartotta, felemelte a fejét és kinyitotta a száját, hogy igyon egy kicsit a lehulló esőből. Észre sem vette, hogy ott állok, és őt bámulom.

Újra megpördült, kinyújtotta a karját, hogy csapkodhassa az esőcseppeket.

– Helló! – szólítottam meg végre.

A lány megtorpant, meglepettnek tűnt, kinyitotta a szemét, és elmosolyodott.

– Ó, helló!

– Mindig így táncolsz az esőben?

Lepillantott Hollyra.

– És te mindig elhozol egy kisbabát a Tescóból?

Nevetve megráztam a fejem.

– Jake vagyok – mondtam, miközben felé nyújtottam a kezem.

Ő nem emelte fel az övét, de mosolygott.

– Jake, ő a tiéd?

– Neeem, ő az unokahúgom. Van egy lány ikertesója, aki éppen a nagyinál van, de ez itt engem bír jobban, ezért hetente néhány reggel én vigyázok rá. Addig a nővérem el tud intézni pár dolgot.

Holly előrenyúlt kövér kis kezével, és a lány megfogta azt. Pacsu-liillata volt; suttogott valamit Hollynak, majd visszanézett rám, de nem mondott semmit.

Nem teljesen értettem, *miért* is állok még mindig ott, de volt ebben a lányban valami izgalmas. Pár lépésre tőlünk gitártok hevert a földön. Elgondolkodtam, hogy vajon szokott-e játszani rajta, esetleg zenét tanul-e. Egyszerűen csak jó volt megélni ezt a pillanatot vele a szakadó esőben.

Végül lenézett a karomra, és megjegyezte:

– Bejönnek a tetkóid. Elég szexik.

– Köszí. Te is az vagy – válaszoltam.

– Nem tűnsz annak a bébiszitterkedős típusnak, Jake.

– Hát igen, a dolgok nem mindig olyanok, mint amilyenek kívülről látszanak.

Akkor még nem is sejtettem, mennyire profetikus is lesz ez a kijelentés... *vele* kapcsolatban.

A távolban megdörrent az ég, és ő végre elmosolyodott. Aztán három szó következett, ami megváltoztatta az életemet.

– Szia, Ivy vagyok.

HAT ÉVVEL KÉSŐBB

1. FEJEZET

NINA

— ÜDV BROOKLYNBAN! – mondta a sofőröm, Reza, amint kisé-
gített a sárga taxiból. Kivette a poggyászatot a csomagtar-
tóból, én pedig borraivalót nyomtam a kezébe.

– Köszönöm. Jót beszélgettünk – mondtam, majd néztem, ahogy
elhajt, aztán egyedül ácsorogtam az új életem küszöbén.

Nem álltam készen, hogy szembenézzek vele, így álldogáltam még
egy darabig a forgalmas utca járdáján a mellettem elsuhanó autók
zajában, és meredten szemléltem az öreg épületet, amely mostantól
kezdve otthonomul szolgál majd.

A lakás, amit három lakótárssal kellett megosztanom, egy Eleni
nevű görög étterem fölött volt. A levegőt citrom, fokhagyma és grill-
csirke illata járta át.

A környék abszolút nem emlékeztetett a kis vidéki városra, ahol
felnőttem, fent a Hudson-völgyben. Most komolyan, ezzel simán
benne lehetnék az MTV Való Világ című műsorában: *A vonat-
és tömegiszonyos vidéki lány New Yorkba költözik. Örökítsük meg és*

figyeljük árgus szemekkel minden kínját és szenvedését, amint a nagyváros egy az egyben elnyeli, majd visszaöklendezi őt.

Egész más volt itt az energia, és azonnal megcsapta az orrom a kultúra illata. A környék egyszerre tűnt kozmopolitának és kisvárosinak, és ez olyan filmeket juttatott eszembe, mint a *Nagymenők*. Libabőrös lettem, mert borzasztóan ijesztőnek találtam ugyan a szitut, de mégis az volt minden álmom, hogy egyszer Manhattanben élhessek.

Brooklyinig jutottam.

Kora délután volt, így biztosra vettem, hogy a lakótársaim, akikkel még soha nem találkoztam, épp dolgoznak. Egyedül szerettem volna kicsit barátkozni a lakással; még egy zuhanyzás gondolatával is kacérkodtam.

Úgy volt, hogy egy gyerekkori barátommal, Ryannel és két másik személlyel osztom meg a lakást: egy pasival és egy csajjal, akiknek még a nevét sem tudtam. Amikor felvettek a Long Island-i Egyetem diplomás ápolói képzésére az egyetem brooklyni kampuszára, azonnal felvettem a kapcsolatot Ryannel, hogy tudna-e segíteni a lakáskeresésben. Véletlenül pont akkoriban költözött ki az egyik lakótársa, ami jobbkor nem is jöhetett volna.

Nyikorgott a lépcső, amint felfelé ballagtam. A második emeletre érve egy nő alig kivehető káromkodását hallva elgondolkodtam, hogy vajon miféle szomszédaink lehetnek.

A lakásunk a harmadik emeleten volt. Bénáztam egy kicsit a kulccsal, mielőtt sikerült kinyitnom az ajtót. Egyből az előszobában találtam magam.

Jobb volt, mint gondoltam. Balra volt egy kis konyha, a helyiségek pedig össze voltak nyitva. Körülnéztem és észrevettem, mennyire otthonos a nappali egy barna, hasított bőr szófával, amin egy

olyan tarkabarka takaró pihent, amelyet a nagymamák szoktak horgolni. Volt egy téglafal is, ami karaktert adott a lakásnak, a helyiség másik felében pedig egy hatalmas ablak előtt beépített könyvespolcok helyezkedtek el egy olvasósarokkal, ahová bőven szűrődött be napfény. A lakást kávé illata lengte be; volt még egy kicsi a kanna alján a pulton. Olyan érzés volt, mintha valaki más otthonába tolokodtam volna be. Emlékeztetnem kellett magam, hogy ez most már az én otthonom is.

A nappalin túl két hálószoba volt a folyosó két oldalán egymással szemben, a folyosó végén pedig egy fürdőszoba. Ryan azt mondta, hogy nyitva hagyja majd a hálószobám ajtaját. Balra az első ajtóra egy cetli volt ragasztva, amin a „Nina szobája” felirat állt. A nevem mellett mosolygós arc, ami azonnal megnyugtatót ebben az amúgy idegölő helyzetben.

Begörgettem a bőröndömet a szobába, a kiegészítőket pedig a franciaágyra dobtam. A falak halványszürkére voltak festve, és nem volt ablak. A helyiségre határozottan ráfért egy nagygenerál. Alig tudtam kivárni, hogy holnap legyen, és mehessek vásárolni. Aznap már túl fáradt voltam a dekoráláshoz.

Kicipzárastam a bőröndömet és elkezdtem kipakolni belőle, amikor egyszer csak halk zenét hallottam kiszűrődni az egyik szobából. Minden ajtó csukva volt, így alaptól azt feltételeztem, hogy nincs otthon senki. Kinyitottam a szobám ajtaját, hogy jobban halljam a zenét. Úgy tűnt, hogy a folyosó végén az enyémmel átellenben levő szobából szűrődik ki.

Hirtelen egy női kacaj nyomta el a zenét. *A francba!* Nagyon nem akartam összefutni senkivel. Lemerevedtem, és azon morfondíroztam, hogy rejtőzzek-e el a szobámban és tegyek úgy, mintha ott sem lennék, vagy menjek és mutakozzam be.

A morfondírozást egy férfi, majd egyből az imént hallott „hölgy” kéjes nyögése szakította meg.

Baszki! Ezek szexelnek!

Mozdulatlanul álltam és hezitáltam, hogy most akkor halkan kisorsranjak-e a lakásból és menjek-e el vásárolni inkább ma. Elég kellemetlen lenne összefutni velük, pláne, ha rájönnek, hogy hallottam őket.

Tízpercnyi ágynyikorgást, illetve az igencsak hangos női résztvevő „ó, igen”-jeit és „á”-it végighallgatva úgy döntöttem, jobb elhagyni a lakást, de extra gyorsasággal.

Az ajtóm mögött toporogva épp készültem kiosonni, amikor az ominózus ajtó a folyosó végén hangos metálzene és nevetés kíséretében egyszer csak kivágódott. Totál lefagytam, és sem kinyitni, sem becsukni nem mertem az ajtómat, mivel félttem, hogy rájönnek, ott vagyok. Így mozdulatlanul álltam és kilestem a résen.

Csak a szobám előtt elhaladó lábakat tudtam kivenni, arcokat nem. A férfi magas volt, sötét ruházatban, a nőnek pedig egy nagy, lila rózsza volt tetoválva a bokájára.

Néhány perc erejéig a nappaliban beszélgettek és nevetgéltek, majd kulcscsörgés és ajtócsapódás következett.

Hirtelen kísérteties csendbe borult a lakás. Megkönnyebbülten állapítottam meg, hogy mindketten távoztak.

Hála a magasságosnak, hogy ennek is vége!

A délután fennmaradó részét a kicsomagolásnak szenteltem. Miután elpakoltam a ruháimat, kislattyoztam a konyhába, hogy készítsék egy kamillateát és lazítsak egy kicsit, míg szokom az új környezetet. Éppen öntöttem a forró vizet, amikor egyszer csak azt hallottam, hogy nyílik a bejárati ajtó.

– Ninus! – kiáltotta Ryan, amint megpillantott a konyhában.

A teámat a pultra tettem és odaszaladtam ősrégi barátomhoz, majd szorosán átöleltem.

– Helló! Megérkeztem.

– Pompás. Milyen volt az út? – kérdezte.

– Nem volt rossz. Két óra busszal, az állomástól pedig taxival.

– Taxival? Biztos drága volt. Nem akartál metrózni, mi?

A lábfejemet bámultam.

– Nem, ott még nem tartok. De rajta vagyok.

Ryan tízéves korom óta ismert, és a bátyám, Jimmy legjobb barátja volt. Ebből kifolyólag ő is olyan volt nekem, mint egy bratyó, és jóval többet tudott rólam, mint kellett volna; nem csak jó dolgokat.

Ryan sóhajtott.

– Szóval még mindig félsz metróra, liftbe vagy repülőre szállni. Mitől félünk még manapság? A saját árnyékunktól?

– Rajta vagyunk a témán, Ry, mondtam már.

Megrázta a fejét és gyengéden megpaskolta a vállam.

– Így csak egyre rosszabb lesz, Nina.

Az igazat megvallva az elmúlt néhány évben teljesen irracionális félelmek vették át az irányítást az életem felett. Bizonyos szituációkat úgy kerülök, mint a bubópestist, és mindent elkövetek annak érdekében, hogy ez így is maradjon. Például repülő helyett busszal tettem meg a New York–Texas távot, amikor meglátogattam egy houstoni barátomat, illetve mindig a lépcsőt választom lift helyett.

Az évek során a helyzet fokozatosan romló tendenciát mutatott és egészen lebénított. Visszatartott olyan dolgoktól, amiket nagyon szerettem volna megtenni, például beutazni a világot. Két évvel ezelőtt, mikor a legmélyebb pontra jutottam, elkezdtem attól rettegni, hogy elhagyjam a házat. Kognitív viselkedésterápia segítségével

sikerült leküzdenem az agorafóbiám. Hosszú utat tettem meg, de még így is bőven akadtak leküzdeni való félelmek.

Ez az egész még a középiskolában kezdődött, amikor egy nap pánikroham tört rám. A New York-i Közkönyvtárban voltunk osztálykiránduláson és egy pár osztálytárrsal együtt egy sötét liftben rekedtem. Elkezdtem felületesen kapkodni a levegőt, és azt hittem, meghalok. 15 perccel később a lift elindult, de a poszttraumatikus stressz szindrómám attól a pillanattól kezdve megmaradt. Azóta is messzire kerülöm a tömegeket, metrót, repülőt, magaslati helyeket, zárt tereket, illetve minden olyan közeget, ahol bezárva érzem magam.

– Hogyan fogsz majd egy nap kórházban dolgozni, ha még egy liftbe sem vagy képes beszállni, Nina? Majd azt mondd a haldokló betegeidnek, hogy nyomják meg az ötös gombot és tartsanak ki, amíg felérsz a lépcsőn?

– Ry, addigra már az irányításom alá veszem ezt az egész dolgot. Köszí, hogy aggódsz, de a magam tempójában kell haladnom. Egyelőre a hétfői iskolakezdésre összpontosítok.

– Rendben. Békén hagylak. Egyelőre...

– Igazán értékelem – mondtam a tekintetem a plafonra emelve, majd mosolyogtam.

Ryan körülnézett és széttárt karokkal azt kérdezte:

– Nos, hogy tetszik a lakás?

Őszintén szólva kissé félttem attól, hogy életemben első alkalommal a szülői háztól távol máshol kezdek új életet, de igyekeztem lépni.

– Tetszik. A szobám egy kissé nyomasztó, de ez könnyen orvosolható.

Elindult a folyosón és intett, hogy kövessem.

– Gyere! Körbevezetlek.

– Mint az már ismeretes, az első szoba itt balra mostantól a tiéd – mondta a szobám felé mutatva.

Bólintottam és követtem a szomszédba a folyosó végén balra.

– Ez az én szobám – mondta.

A helyiség a tisztaság és rend mintaképe volt, mindenhol semleges színek. A fiókos szekrényén egy fotó volt róla és a bátyámról, amint a Hudson folyón hajókéznak.

Mosolyt csalt az arcomra, hogy kitette. Felvettem a képet és körbenéztem a szobában.

– Azta! Látom, azóta is tombol a rendmániád, Ry.

– Valóban, Troll.

– Sejtettem, hogy hamar előugrik majd ez az ősrégi becenév.

Ryan és Jimmy gyakran ugrattak gyerekkorunkban, mert nagyon hasonlítottam az Olsen ikrekhez a *Bír-Lak*ból. Úgy hívtak, a hiányzó tripla iker. A név *Trolsen*ként indult a „tripla” és az „Olsen” szavak összeboronálásából, majd az idők során „*Troll*”-lá alakult. Kedveskedni próbáltak ezzel, mégis sokszor zavart. Bár igaz, ami igaz, az alacsony termetem, hosszú, sötétszőke hajam és nagy, kék szemem miatt valóban hasonlítottam a celeb ikrekre.

Ryan kísértelt a szobájából, én pedig követtem.

– Oké, lehet, hogy a következő szobához napszemüveg kell majd – mondta, amint kinyitotta az enyémmel szemközti ajtót.

– Ez... Jake szobája.

Jake. A szexelős szoba.

Ha ennek a lyuknak lehetne külön főcímenéje, a Guns N’ Roses *Welcome to the Jungle*-ja lenne. A szoba Ryanénak tökéletes ellentéte volt. Füstös volt, sejtelmes és férfillat terjengett benne. Most már

értem, miért említette a napszemüveget. A falak neon narancssárgák voltak, minden más fekete: fekete bútor, fekete ágynemű, az ablakon fekete árnyékoló; mert hogy ebben a szobában volt ablak.

Olyan volt, mintha minden egyes részlet egy másik szöges ellentéte lenne: neon narancs és fekete, világos ablak sötét árnyékolóval. És ha ez még nem lett volna elég, a komódon vízköpők hada sorakozott, mellettük pedig két, ikerpárnak tűnő cuki kislány képe. Ez a srác egy nagy kérdőjel volt, annyi szent.

– Szóval ki ez a pasas? – kérdeztem.

Ryan beletúrt rövid, szőke hajába és nevetett.

– Jake... Hogyan is önthetném szavakba? Ő... más.

Nevettem.

– Hogy érted, hogy *más*?

– Úgy értem, laza. Annyi minden jellemzi. Látnod kell, hogy értsd, miről beszélek. Ő bostoni. Minden hétvégét ott tölt. Fogalmam sincs, mit csinál ott. Lehet, hogy kétlaki életet él. Eléggé titokzatos. Tudom, hogy ott él a családja, és úgy tűnik, imádja az unokahúgait – mondta a fotóra mutatva.

– Mi a foglalkozása?

– Igazság szerint elképesztő agya van. Egy belvárosi cégnél mérnök és tulajdonképpen bármit meg tud javítani a lakásban. De ha meglátod, azt fogod gondolni: „Ő, mérnök?”

– Hogy érted, hogy ha meglátom?

Ryan vigyorgott.

– Maradjunk annyiban, hogy érdekes a kinézete.

– Oké. Te tudod.

Nem mondtam Ryannek, hogy valójában már betekintést nyertem Jake egyik érdeklődési körébe. Soha nem derülhet ki, hogy egy ajtó mögött lapulva hallgattam, ahogy a vendégét „szórakoztatta”.

Ryannel visszasétáltunk a folyosó másik végébe és kinyitotta az enyémtől jobbra lévő ajtót.

– Ez... Tarah szobája.

Ez volt a legjobb szoba a lakásban. Ahogy Jake-ének is, ennek is volt ablaka, de levendulaszínűre voltak festve a falak. Volt egy beépített, fehér könyvespolc, amin katonás rendben sorakoztak a könyvek és fotók, maga a szoba pedig frissen mosott ruháktól illatozott. Olyan volt, mintha egy IKEA katalógusból vágták volna ki. A nap betűzőtt az ablakon. Bárcsak ez lehetett volna az én szobám.

– Szóval, milyen lány Tarah?

Ryan elpirult.

– Klassz csaj.

– Nincsenek együtt Jake-vel merő véletlenségből, ugye? – kérdeztem, a korábbi randevúra gondolva, aminek fültanúja voltam.

– Dehogyan! Hogy jut ilyesmi az eszedbe?! – kérdezte feldúltan.

– Csak úgy.

– Nekem elhíheted, hogy nincs köztük semmi.

– És azért tudod ilyen biztosan, mert...?

Ryan arca megint rákvörös lett és a tekintetével választ adott a kérdésre.

– Tarah... és *te*? – kérdeztem.

Mosolygott.

– Aha.

– Komolyan...?

– Igen. Friss még, csak hat hete tart. De meglátod majd, hogy milyen csodálatos lány.

– Nagyon örülök, Ryan. De mi lesz, ha mégsem tart sokáig? Úgy értem, együtt éltek. Nem lenne fura később?

– De, valószínűleg igen, de nem akarok most ezen agyalni.

– Nos, várom, hogy végre találkozzunk.

– Szerintem nagyon jól kijöttök majd. Hajfestéssel foglalkozik egy belvárosi fodrászatban. Ma zárásig van, de 9 körül már itthon lesz.

Hirtelen ásítottam egy nagyot, amit gyomorkorgás követett.

– Éhen halok, de még nem volt időm bevásárolni.

– Nem is kell. Gyere, menjünk le az *Elenibe*. Meghívlak. Femenális görög ételeik vannak.

– Tudom. Felfelé jövet megcsaptak az illatok.

Amint lefelé sétáltunk, továbbra is káromkodás szűrődött ki ugyanabból a lakásból, mint felfelé menet. Úgy tűnt, hogy a nő jamaicai akcentussal beszél.

– Mi a helyzet azzal a második emeleti nővel? – kérdeztem.

– Ó, csak várd ki a végét. Ez is az ittlakás rengeteg előnyének egyike, Troll. Ha elmondanám, nem lenne mókás – mondta nevetve.

– Rendben, vedd úgy, hogy nem is kérdeztem semmit.

* * *

Egy fantasztikus görög saláta és csirkenyárs vacsorát követően visszamentünk a lakásba, hogy megegyük a baklavát, amit a tulaj, Telly adott nekünk üdvözlő ajándékként. Már egyetlen alkalom után tudtam, hogy komolyan korlátoznom kell az odalátogatások számát, máskülönben legatyásodom és gurulni fogok.

Csináltam egy kanna kávé, amíg Ryan kivette a tányérokat és a középiskolai évekről diskuráltunk.

– Na és Troll, nincs most pasid?

Sóhajtottam.

– Nincs. Találkoztam valakivel néhány hétig még otthon, de valahogy nem volt az igazi. Aztán mivel tudtam, hogy hamarosan

úgyis eljövök, véget vetettem a dolognak. Nem érte meg energiát befektetni.

– Nem lehet mindenki olyan, mint Stuart, igaz?

Stuarttal középiskola alatt jártunk. Érzékeny volt és cuki, Jimmy és Ryan vicceinek állandó céltáblája.

– Jaj... Muszáj volt felhoznod? Szegény Stuart. Szuper srác volt, mondjuk.

Ryan hangosan felnevetett.

– De hát Stuart egy kibaltázott *csaj* volt. Ő és a hülye papírmadara! Mit is csinált anno?

Nevettem, amint felidéztem a régi emléket.

– Stuart annyira cuki volt. Tudta a szekrényem kódját és kraft papírból origamimadarakat hajtogatott nekem. Mindegyik belsejébe egy rövidke verset írt, ami még rímelt is. Olyan romantikus volt.

Egyszer csak lépteket hallottunk közeledni, majd valaki mély, érdes hangon a mondandómba vágva azt mondta:

– Ez... a LEGHÜLYÉBB szarság, amit valaha hallottam.

Amikor megfordultam, az azonnali, de nem áhított reakció, amit belül éreztem, mikor megpillantottam, azt súgta, bajban vagyok.

Valóságshow, 3. jelenet, balról a színpadra lép: szexi, szoknyapecér lakótárs.

Majd következett az a három szó, ami örökre megváltoztatta az életemet:

– Szia, Jake vagyok.

2. FEJEZET

JAKE KÉZFOGÁSRA NYÚJTOTTA TETOVÁLÁSOKKAL BORÍTOTT KARJÁT
Olyan mosollyal, amit csak úgy jellemezhetünk: ördögi.

– Biztos te vagy Nini – mondta.

Zavartan köhintettem, és olyan fura hang jött ki a számon, amit nem igazán tudtam beazonosítani. Lehet, hogy a testem így próbálta közölni, hogy: *Nicsak, nicsak! A csaj mégsem béna csípőtől lefelé.*

A pasi eszméletlenül helyes volt.

– Nina egész pontosan – mondtam, majd megráztam a bőrkeményedéses kezét.

Jobb hüvelykujján ezüstgyűrű. A rövid érintés közben is éreztem a bőre melegét és az sem került el a figyelmem, hogy a kezem valamivel tovább tartottam az övében, mint kellett volna. Még az is lehet, hogy kissé megremegtem.

– Tudom a neved. Csak cseszekszem veled – mondta gonosz mosollyal, majd rám kacsintott. A testem reakciója megkérdőjelezte elém épségét.

Cigi és parfüm kombinációját éreztem rajta, ami furcsa módon totál felizgatott.

Piercing volt az egyik szemöldökében és az alsó ajkában, a szemfogai pedig hegyesek és élesek voltak. Zöld szeme volt, benne arany pöttyökkel, amit még jobban kiemelt a rövid, sötét haja.

Ha jobban megnézem, olyan volt, mint egy fekete macska – gyönyörű, de ha átszalad előtted, az rossz jel.

– Örvendek, Jake.

A konyhapultnak támaszkodott összefont karral, és úgy nézett végig rajtam, hogy beleborzongtam.

– Szóval ki az a Stuart, miért készit neked origamimadarakat és ki vágta le a golyóit?

Nevettem.

– Stuart a pasim volt a középiskola első évében. Ryan ok nélkül hozta most fel.

– És mit keresel Brooklynban?

– Hétfőn indul a nővérképző. A Long Island-i Egyetemen.

Jake szarkasztikus kifejezéssel az arcán megvakarta az állát.

– Na de akkor nem Long Islanden kellene lenned?

– Nem. Van egy brooklyni épület is. Nincs messze innen.

Ryan közbeszólt.

– Mivel annyira félsz a metrótól, nem is baj.

Gyilkos pillantást vetettem Ryanre.

Király, hogy Jake előtt éget le.

– Hogy micsoda? – kérdezte Jake, szemöldökét felvonva.

– Köszí szépen, Ryan – mondtam feldúltan.

Bűnbánóan nézett rám.

– Bocs, csak úgy kiszaladt a számon.

– Á, semmi különös – mondtam Jake-re pillantva és legyintettem, azt remélve, hogy témát vált.

Jake továbbra is kérdőn bámult.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Komolyan félsz a metrótól?

– Mindentől fél: repüléstől, lifttől, magasságtól... – Ryan fruszt-ráltan sóhajtott.

Megint rámeresztettem a szemem, majd Jake-re néztem és meg-rántottam a vállam, próbálva elbagatellizálni.

– Csak arról van szó, hogy kissé ideges leszek forgalmas, zárt he-lyeken. Ez minden.

Jake lassan, megértően bólintott.

– Mint egy fóbia. Olyan helyektől, amik bezártságérzetet keltenek?

– Tulajdonképpen igen – mondtam.

Jake sanda pillantást vetett rám, mintha fürkészné az arcomat, hogy igazat mondok-e. Elkomorodott; mintha valahogyan átlátott volna azon igyekezetemen, hogy elbagatellizáljam a félelmeimet. A tekintetünk összeért, és megmagyarázhatatlan köteléket éreztem kettőnk között. Több volt, mint testi vonzódás.

Megvakarta az állát:

– Hmm.

Hirtelen kezdtem kényelmetlenül érezni magam, így gyorsan té-mát váltottam.

– Hol is dolgozol?

– Elektronikai mérnök vagyok egy belvárosi cégnél. Stadionok vi-lágításával foglalkozunk. Éjjelente pedig táncolok... egy férfi sztrip-tízklubban.

Nem voltam benne biztos, de valószínűleg falfehér lettem.

– Komolyan?

– Aha.

Ryanre nézett.

– Nem igaz, hogy nem mondtad neki, hogy kibaszott Magic Mike-kal fog együtt lakni!?